

Kiállítás

VÁLI DEZSŐ FESTMÉNYEI

Műcsarnok

Veszélyes dolog, hatásos akció a „gesztus” a művészetben. Inkább felhívja a figyelmet a festőre, mint például egy kellemes táj, viszont hozzá is tapad nevéhez. Váli Dezső a stúdió galériabeli kiállításán szétfűrészelt, rossznak ítélt képeket állított ki, hogy néhány kritikus jót állítson össze belőle. Nekem a gesztus kevésbé tetszett, egyrészt nyilván azért, mert nem szerepeltem a felszólítottak között, másrészt azért, mert a kiindulópont téves, hiszen, mint G. B. Shaw-tól tudjuk, a kritikuskak nem tojnia kell tudni, hanem megérezni, ha bűdös a tojás. Ettől fogva kicsit olyan szemmel néztem minden Váli-képet, hogy szét kell-e fűrészelni vagy sem? Arról nem is beszélve, hogy magát a stílust, az 1980 táján festett líriai absztraktot sem kedvelem különösképpen.

De így együtt a több tucat festmény gondosan megválasztott, finom keretekben és gondosan megválasztott, finom színekkel egészen másképp hatott, mint a csoportkiállítások gesztusai vagy tájai. A padlóra szórt szemét véletlenszerűségeivel talán kár Válinak ennyit törődnie, de hát sok mindent próbálhat egy művész, bőségesen van ideje, hogy felhagyjon vele. Azért gondolom, hogy a véletlen misztikumuk itt kevésbé érdekes, mert Váli nagyon tud komponálni. Fantáziája és arányérzéke egyaránt bőségesen elegendő ahhoz, hogy ne szoruljon gesztusok mankójára...

Székely András